

Altın Anahtar

Yavuz DEMİRKIRAN

Altın Anahtar

Yavuz DEMİRKİRAN

Sophie eski ahşap kutuyu Dedesi Elias'ın tavan arasında buldu. Kutu tozlu ve minik yıldızlarla oyulmuştu. İçinde bir ipe bağlı altın bir anahtar yatıyordu. "O anahtar üç sihirli kapıyı açar," dedi Dedesi Elias, gri gözleri pırıldayarak. "Ama kapılardan sadece biri senin için doğru. Akıllıca seç, cesur kızım." Sophie'nin kalbi heyecanla çarptı. Anahtarın neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Sophie altın anahtarı boynuna taktı. Sarı yağmurluğunun üzerinde sıcacık duruyordu. Güllerin arasında üç kapının durduğu bahçeye koştu. Her kapı parlak ahşaptan yapılmıştı ve altın bir kolu vardı. İlk kapı zengin bir sarı ışıqla parlıyordu. Küçük bir tabelada şöyle yazıyordu: Sonsuz Hazine. Sophie'nin gözleri kocaman açıldı. "Hazine!" diye fısıldadı.

Sophie ilk kapıyı aralıkça açtı. Altın paralar taşı ve mücevherler yıldızlar gibi parıldadı. "Sonsuza kadar zengin olabilirsin," dedi yumuşak bir ses. Sophie bunu düşündü. Parlak şeyleri severdi ama küçük çantası zaten hazinelerle doluydu: pürüzsüz bir çakıl taşı, bir tüy ve Dedesi'nin çizimi. "Sanırım bulacak daha çok şey var," dedi ve kapıyı usulca kapattı.

İkinci kapı mor bir ışıqla parıldıyordu. Bir tabelada şöyle yazıyordu: Büyük Güç. Sophie içeri göz attı ve kadife bir yastığın üzerinde altın bir taç gördü. "Güçle herkesin sana itaat etmesini sağlayabilirsin," dedi yumuşak ses. Sophie başını salladı. "Kimseye emir vermek istemiyorum," dedi. "Takipçi değil, arkadaş istiyorum." İkinci kapıyı kapattı ve üçüncüsüne döndü.

Thekndoon Advennit

Üçüncü kapı sade ve kahverengiydi. Bir tabelada şöyle yazıyordu: Bilinmeyen Macera. Ne bir parıltı vardı ne de altın ya da güç vaadi. Sophie biraz korktu ama cesur ve meraklıydı. "Doğru kapı bu," dedi. Altın anahtarı kilide soktu. Kapı yumuşak bir vınlamayla açıldı ve serin bir esinti yanağını okşadı. Sophie içeri adım attı.

Sophie kendini karanlık bir ormanda buldu. Ağaçlar uzun ve çıplaktı, gökyüzü ise boş ve kapkaraydı. Ne yıldız, ne ay, ne de güneş vardı. "Neredeyim ben?" diye fısıldadı. Bir mantarın arkasından minik, parlayan bir peri uçtu. "Ben Pip," dedi, kehribar gözleri kocaman açılmıştı. "Gizli Krallık'a hoş geldin. Güneşimiz kayboldu ve hepimiz korkuyoruz."

Pip'in parıltısı küçük bir fener gibi zayıftı. "Sana yol gösterebilirim," dedi küçük peri, örgü çim şapkasını düzeltirken. "Ama yol karanlık ve gölgelerle dolu." Sophie elini uzattı ve Pip avucuna kondu. "Birbirimize yardım ederiz," dedi. Birlikte karanlık ormanda yürüdüler, Sophie'nin boynundaki altın anahtar usulca parlıyordu.

Kısa süre sonra bir çalının altına saklanmış korkmuş bir tavşanla karşılaştılar. "Karanlıkta yuvamı bulamıyorum," diye ciyaktadı. Sophie diz çöktü. "Sana yardım edeceğiz," dedi. Pip'in ışığı yolu gösterdi ve Sophie tavşanı usulca evine götürdü. "Teşekkürler!" dedi tavşan. Gökyüzünde minik bir ışık kıvılcımı belirdi. Küçüktü ama bir başlangıçtı.

Sonra kanadı yaralı küçük bir kuş buldular. "Yuvama uçamıyorum," diye cıvıladı. Sophie yumuşak bir yaprak yatak yaptı ve kuşu alçak bir dala taşıdı. Pip usulca bir şarkı söyledi. "Sen çok iyisin," dedi kuş. Üzerlerinde bir ışık kıvılcımı daha parıldadı. Karanlık biraz daha az derin görünüyordu.

Pip her iyilikle daha da cesurlaştı. "Eskiden karanlıktan korkardım," dedi. "Ama başkalarına yardım etmek beni güçlü hissettiriyor." Sophie gülümsedi. "Beni de," dedi. Yollarına devam ettiler ve altın anahtar daha parlak parladı. Gökyüzünde, tek tek uyanan minik yıldızlar gibi daha çok ılık kıvılcımı belirdi.

Sonunda gümüş bir kaleye ulaştılar. Kraliçe Marabel kapıda duruyordu, yıldızlı mavi elbisesi arkasından sürükleniyordu. "Hoş geldin, cesur kız," dedi hüznle. "Birbirimize yardım etmeyi bıraktığımızda güneşimiz kayboldu. Ama sen ışık kıvılcımlarını geri getirdin." Sophie eğildi. "Sadece doğru olanı yaptım," dedi. Kraliçe yıllardır ilk kez gülümsedi.

Kraliçe Marabel gümüş esasını kaldırdı. "İyiliğin bize yolu gösterdi," dedi. "Hepimiz birbirimize yardım edersek güneş geri dönecek." Halkına seslendi ve herkes evlerinden çıktı. Birlikte çalışmaya başladılar: çatıları onardılar, yemek paylaştılar ve birbirlerini teselli ettiler. Işık kıvılcımları giderek daha da parladı.

Aniden gökyüzü altın bir ışıqla alevlendi. Güneş, Gizli Krallık'ın üzerinde sıcacık ve parlak bir şekilde doğdu. Herkes sevinçle bağırdı. Pip havada dans etti, parıltısı artık minik bir güneş kadar parlaktı. "Başardın, Sophie!" diye haykırdı. Kraliçe Marabel Sophie'ye sarıldı. "Bilinmeyen macerayı seçtin ve ışığımızı geri getirdin."

Sophie bir süre Gizli Krallık'ta kaldı ve elinden geldiğince yardım etti. En iyi hazinelerin satın alınamayacağını ya da sahip olunamayacağını öğrendi: bir arkadaşın gülümsemesi, sıcak bir sarılma, yardım eden bir el. Gitme zamanı geldiğinde Kraliçe Marabel ona minik bir gümüş yıldız verdi. "Cesaretin ve iyiliğin için," dedi. Pip küçük feneriyle el sallayarak veda etti.

Sophie üçüncü kapıdan geri döndü ve Dedesi Elias'ın bahçesine çıktı. Altın anahtar hâlâ boynunda asılıydı. Dedesi Elias bankta bekliyordu. "Hazine buldun mu?" diye sordu. Sophie gülümsedi ve ona gümüş yıldızı gösterdi. "Daha iyi bir şey buldum," dedi. "İyi seçimlerin kolay ödüllerden daha önemli olduğunu buldum."

Dedesi Elias başını salladı, yuvarlak gözlükleri parıldadı. "En iyi hazineler kalbimizde taşıdıklarımızdır," dedi. Sophie altın anahtara baktı ve Gizli Krallık'ı hep hatırlayacağını bildi. Cesurdu, başkalarına yardım etmişti ve iyi bir seçim yapmıştı. Ve bunun, diye karar verdi, hepsinin en büyük hazinesi olduğunu düşündü.